

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 7To/21/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323011193
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2323011193.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovanej A. B. a spol., pre zločin prevádzachstva podľa § 356 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 29.10.2025 pod sp. zn. 1T/77/2023, na verejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 16.04.2026, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods.1 písm. b/, písm. d/, písm. e/, ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D.,
trvale bytom: E. F.,

u k l a d á :

Podľa § 356 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len " Trestného zákona") s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods.3 Trestného zákona, § 41 ods.2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 39 ods. 5 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 8 (osem) mesiacov, za súčasného zrušenia výroku o treste podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona uloženého obžalovanej skorším rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda pod sp. zn. 23T/20/2023 zo dňa 31.10.2023, právoplatný dňa 31.10.2023, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaná na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovanú vinnou zo spáchania zločinu prevádzachstva podľa § 356 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

obvinení F. D. a D. G. t.č. už právoplatne odsúdení za účelom získania majetkového prospechu v presne neustálenej výške, po vzájomnej dohode približne v mesiaci november 2022 s obvinenou A. B., za vopred prisľúbenú finančnú odmenu vo výške 3.000,- EUR, za účelom udelenia niektorého z druhov pobytu na území Nemeckej spolkovej republiky osobe H. C., nar. XX.XX.XXXX, štátnemu príslušníkovi Tureckej republiky, dohodli a vykonali všetky potrebné úkony na uzatvorenie účelového manželstva A.

B., ktorú ako nevestu sprostredkoval a dohodol F. D., s osobou H. C., pričom dňa 22.12.2022 F. D. a D. G. spoločne priviezli A. B. pred Matričný úrad v obci E. F., kde A. B. za prítomnosti D. G. podala na Matričnom úrade v obci E. F., žiadosť o uzatvorenie manželstva s osobou H. C., spolu so všetkými potrebnými dokladmi, na základe ktorých dňa 17.02.2023 došlo k uzatvoreniu manželstva v obci E. F. medzi A. B. a H. C., za čo bola A. B. v obci E. F. dňa 17.02.2023 bezprostredne po uzatvorení manželstva D. G. vyplatená časť sľúbenej odmeny vo výške 500,- EUR, F. D. bola D. G. vyplatená časť odmeny v presne neustálenej výške a D. G. ako sprostredkovateľovi predmetného účelového sobáša mala byť vyplatená odmena H. C. v presne neustálenej výške.

Za túto trestnú činnosť uložil okresný súd obžalovanej: (citácia)

„ Podľa § 356, § 207 ods. 1, § 36 písm. l, § 37 písm. h, § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. úhrnný i súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a, § 50 ods. 1 Tr. zák. jej výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. obžalovanej uložil povinnosť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností zaplatiť k rukám poškodeného - oprávneného I. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. J. XXXX/XX, C. D. zameškané výživné v sume 1.150,- Eur.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. okresný súd zároveň zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 23T/20/2023 zo dňa 31.10.2023, právoplatný 31.10.2023, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad“ (koniec citácie)

Okresný súd svoje rozhodnutie zdôvodnil v rozsahu č.l. 1525-1530 spisu.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta, a to proti výroku o treste v neprospech obžalovanej, keď v písomnom zdôvodnení odvolania po konštatácii výrokovej časti rozsudku vyjadrila názor, že napadnutý rozsudok vo výroku o treste je nezákonný a nespravodlivý. Má zato, že súd sa pri ukladaní trestu dostatočne neriadil ustanoveniami § 34 a nasl. Tr. zákona.

Z ustáleného skutkového stavu je zrejmé, že obžalovaná A. B. sa skutku dopustila tak, ako to je uvedené v obžalobe Okresnej prokuratúry Galanta, nakoľko pred súdom po zákonných poučeníach učinila vyhlásenie, že zo žalovanej trestnej činnosti sa cíti byť vinnou.

Nestotožňuje sa s názorom súdu prvého stupňa a vzhľadom na okolnosti prípadu ako aj na osobu páchatel'a zastáva názor, že vhodným druhom trestu je v tomto prípade nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko trestný čin bol spáchaný v skúšobnej dobe podmienienečného odsúdenia.

Trest navrhovaný prokurátorom- súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 8 mesiacov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Navrhovaný trest považuje za primeraný, a to vzhľadom k všetkým okolnostiam spáchaného trestného činu ako i k osobe páchatel'a.

Pri ukladaní trestu je potrebné vziať do úvahy samotnú osobnosť obžalovanej a charakter páchanej trestnej činnosti. Trest je právnym následkom trestného činu a musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu, pričom je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Trest sa musí rovnať spôsobenému „bezpráviu“. Účelom trestu je predovšetkým ochrana spoločnosti, individuálna ako i generálna prevencia a zabránenie opakovaniu sa danej trestnej činnosti.

Pri ukladaní iných trestov, než je nepodmienečný trest odňatia slobody je potrebné skúmať, či účel trestu sa dosiahne i bez jeho výkonu a trest bude pôsobiť výchovne i na ostatných členov spoločnosti. Takéto rozhodnutie sa musí opierať o náležité a všestranné zhodnotenie skutočností týkajúcich sa osoby páchatel'a, najmä jeho doterajšieho života a prostredia, v ktorom žije a pracuje, ako aj okolnosti prípadu a nesmie byť s týmito skutočnosťami v logickom rozpore. Na prvom mieste

zákon ako rozhodujúce hľadisko uvádza osobu páchatel'a. Toto hľadisko má význam vzhľadom na dosiahnutie cieľov individuálnej prevencie. Ako druhé hľadisko uvádza okolnosti prípadu, ktoré sú zasa dôležité vzhľadom na dosiahnutie cieľov generálnej prevencie. Obidve hľadiská musí súd zhodnotiť vo vzájomnej súvislosti. Predchádzajúci život páchatel'a je potrebné skúmať v primeranej dobe pred spáchaním trestného činu, nielen v dobe, ktorá mu bezprostredne predchádzala. Takisto treba skúmať správanie páchatel'a v časovom úseku po spáchaní trestného činu až do rozhodnutia súdu. Významnou skutočnosťou je aj to, či ide o prvopáchatel'a, recidivistu alebo trestný čin spáchaný opätovne.

Je potrebné si uvedomiť, že za daných okolností obžalovaná spáchala trestný čin, a to zločin prevádzachstva podľa § 356 Trestného zákona a to formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Trestného zákona. Obžalovaná A. B. sa opakovane dopúšťa trestnej činnosti, teda ide o osobu, u ktorej sa nejedná o jednorazové vybočenie z medzí zákona, ale je zrejma jej náchylnosť k porušovaniu zákona. Minulosť obžalovanej nasvedčuje záveru, že doposiaľ uložené podmienené tresty nevedli k jej náprave. Trest odňatia slobody v jej prípade tak bude plniť najmä represívnu funkciu a funkciu ochrany spoločnosti pred páchaním trestnej činnosti počas jej pobytu vo výkone trestu odňatia slobody. Obžalovaná bola 4 krát súdne trestaná, pričom vo dvoch prípadoch sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený.

Obžalovanú nie je možné v žiadnom prípade považovať za osobu, ktorá doterajším spôsobom života preukázala, že na ochranu spoločnosti a jej nápravu nie je nevyhnutný výkon trestu odňatia slobody. Obžalovanej súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom so skúšobnou dobou vo výmere 3 rokov. V tomto smere je potrebné poukázať na skutočnosť, že obžalovaná po dohode uzatvorenej niekedy v mesiaci november roku 2022, dňa 22.12.2022 na matričnom úrade v meste E. F. podala žiadosť na uzatvorenie manželstva a dňa 17.02.2023 manželstvo uzatvorila s osobou menom H. C., pričom bezprostredne po uzatvorení manželstva jej bola vyplatená odmena. Tak k dohode, ako k podaniu žiadosti a následne k uzatvoreniu účelového manželstva došlo v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, nakoľko rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 12.10.2022, sp.zn. 14T 87/2022, právoplatným dňa 12.10.2022 bola odsúdená za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona za čo jej bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky so skúšobnou dobou 2 roky, ktorá trvala do dňa 13.10.2024. Z uvedených skutočností je zrejme, že obžalovaná sa skutku dopustila v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, a to trestného činu, ktorý je zločinom. Priznanie sa páchatel'a a oľutovanie spáchania trestného činu, ako aj učené vyhlásenie o vine je všeobecne poľahčujúcou okolnosťou, ktorú súd správne vzal do úvahy, avšak v danom prípade je potrebné skúmať aj ďalšie okolnosti, ako osobu páchatel'a, jeho doterajší spôsob života a okolností spáchania skutku, najmä skutočnosť, že obžalovaná sa opätovne dopustila zločinu v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

Nad rámec uvádzam že nemožno sa stotožniť s právnym názorom Okresného súdu Galanta spočívajúci v tom, že na základe dôkazov vykonaných v prípravnom konaní nemal preukázanú dobu a čas spáchania žalovaného skutku a z tohto dôvodu ani skutočnosť, že skutok bol spáchaný v skúšobnej dobe.

V tejto súvislosti je nevyhnutné poukázať na učené vyhlásenie o vine obžalovanej, ktoré smeruje voči žalovanému skutku ako celku, bez akýchkoľvek výhrad. V prípade, ak by obžalovaná mala výhrady voči dobe respektíve času spáchania skutku, učené vyhlásenie by nemohlo byť prijaté v zmysle Trestného poriadku. Súd uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovanej a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom sa obžalovaná doznala k žalovanej trestnej činnosti, sa nevykoná, vykoná iba dokazovanie ohľadne výroku o treste a ochranného opatrenia. Nakoľko súd prijal vyhlásenie o vine zo strany obžalovanej, nemohol vyňať časť, konkrétne dobu spáchania skutku a mať za to, že doba respektíve čas spáchania skutku nebola preukázaná, keď sa sama obžalovaná k tomu priznala.

Vzhľadom na uvedené či už osobu páchatel'a alebo na okolnosti spáchaného trestného činu mám za to, že obžalovanej A. B. je potrebné uložiť trest zákonný, a to nepodmienený trest odňatia slobody v trvaní najmenej vo výmere 2 rokoch a 8 mesiacov aj s prihladnutím na ustanovenie § 39 ods. 5 Trestného zákona. Takto uložený trest odňatia slobody bude možné považovať za taký trest, ktorý zabezpečí ochranu spoločnosti pred páchatel'kou tým, že jej zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jej výchovu k tomu, aby viedla riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, keďže ani tresty, ktoré boli obžalovanej uložené skoršími rozhodnutiami, nemali na jej osobu

prevýchovný účinok, keďže v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia sa dopustila ďalšieho skutku, ktorý je zločinom.

Súdom uložený trest považuje vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody za nezákonný, neprimerane mierny, v rozpore s ustanovením § 34 odsek 1, odsek 4, § 49 ods. 1 písm. a), § 49 ods. 2 Trestného zákona.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody navrhla, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd s poukazom na § 321 odsek 1 písmeno d), písmeno e), odsek 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a v zmysle § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom.

Obžalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu okresnej prokurátorky sa i napriek výzvy prvostupňového súdu do termínu verejného zasadnutia odvolacieho súdu bližšie písomne nevyjadřila.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie za účasti zástupcu Krajskej prokuratúry Trnava a obžalovanej.

Zástupca Krajskej prokuratúry Trnava na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolaniu okresnej prokurátorky v zmysle jej písomného návrhu vyhovieť.

Obžalovaná na verejnom zasadnutí uviedla, že ľutuje spáchanie trestnej činnosti, v súčasnosti sa riadne žije popri materskej dovolenke upratovaním, pričom vyslovila prísľub, že sa viac trestnej činnosti nedopustí. Odvolanie prokurátorky navrhla ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podala odvolateľka odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že odvolanie okresnej prokurátorky je v plnom rozsahu dôvodné.

Zo spisového materiálu vyplýva, že obžalovaná na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení urobila vyhlásenie o vine podľa § 257 Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa po splnení zákonných podmienok prijal. Prijatím vyhlásenia o vine sa skutok v rozsahu priznania stal nesporným a dokazovanie v tejto časti sa nevykonáva, pričom súd vykonáva dokazovanie už len vo vzťahu k výroku o treste a prípadným ochranným opatreniam.

Odvolací súd zdôrazňuje, že prijatie vyhlásenia o vine sa vzťahuje na skutok ako celok, vrátane jeho časového a obsahového vymedzenia. Súd prvého stupňa preto nemohol selektívne spochybníť niektoré skutkové okolnosti, najmä čas spáchania skutku, keďže tieto boli implicitne obsiahnuté v priznaní obžalovanej, ktoré bolo prijaté ako úplné a bezvýhradné. Takýto postup je vnútorne rozporný a nezodpovedá procesným pravidlám.

Pokiaľ ide o výrok o treste, odvolací súd sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že dokazovanie smerujúce k správne posúdeniu podmienok pre uloženie trestu má byť vykonávané výlučne na podnet prokuratúry.

Ukladanie trestu je imanentnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdu, pričom súd je povinný skúmať všetky relevantné okolnosti majúce vplyv na druh a výmeru trestu z úradnej povinnosti. Kým výrok o vine je založený na kontradiktórnom princípe, výrok o treste predstavuje oblasť, v ktorej súd z vlastnej iniciatívy hodnotí všetky zákonné kritériá, a to bez ohľadu na návrhovú aktivitu strán. Z tohto dôvodu nemožno akceptovať záver súdu prvého stupňa, ktorý svoju nečinnosť v dokazovaní vo vzťahu k trestu odôvodnil absenciou procesnej aktivity prokuratúry.

Pri ukladaní trestu je súd viazaný zásadami vyjadrenými najmä v § 34 Trestného zákona, podľa ktorého trest musí zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom, zabrániť mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvoriť podmienky na jeho nápravu a zároveň pôsobiť preventívne vo vzťahu k ostatným členom spoločnosti. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Ide o základné

teoretické východisko trestného práva, z ktorého vyplýva, že trest musí byť spravodlivý, individualizovaný a proporcionálny.

Zásada proporcionality vyžaduje, aby trest bol úmerný závažnosti spáchaného trestného činu a osobe páchatel'a. Individualizácia trestu znamená, že súd musí prihliadať na všetky okolnosti prípadu, najmä na spôsob spáchania činu, jeho následky, pohnútku, ako aj na osobu páchatel'a, jeho doterajší život a možnosť nápravy, čo vyplýva aj zo zásad upravených v § 34 ods.4 Trestného zákona.

V posudzovanom prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa tieto zásady nerešpektoval v dostatočnej miere. Obžalovaná sa dopustila úmyselného trestného činu, a to zločinu, pričom jej konanie bolo motivované snahou získať finančný prospech a spočívalo v účasti na konaní smerujúcom k obchádzaniu právnych predpisov upravujúcich pobyt cudzincov. Takéto konanie predstavuje závažný zásah do záujmov chránených trestným právom a vyžaduje primeranú represívnu reakciu.

Z hľadiska osoby páchatel'a odvolací súd prihliadol na skutočnosť, že obžalovaná bola opakovane súdne trestaná a nejedná sa o ojedinelé vybočenie z medzí zákona. Z jej doterajšieho života a správania vyplýva zvýšená náchylnosť k páchaniu trestnej činnosti, pričom predchádzajúce odsúdenie nespĺnilo svoj účel a nevedlo k jej náprave. Osobitne závažnou okolnosťou je skutočnosť, že posudzovaného skutku sa dopustila v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za spáchanie zločinu lúpeže, čo zásadne znižuje možnosť záveru o tom, že výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Za tejto situácie boli splnené podmienky aplikácie § 49 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého nie je možné podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody, ak páchatel' spáchal úmyselný trestný čin v skúšobnej dobe. Ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa voľnú úvahu súdu, a jeho nerešpektovanie vedie k nezákonnosti rozhodnutia. Uloženie podmieneného trestu súdom prvého stupňa preto predstavuje porušenie zákona.

Odvolací súd pri ukladaní trestu prihliadol na existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, spočívajúcej v tom, že obžalovaná sa k spáchaniu skutku priznala a tento aj úprimne oľutovala. Táto okolnosť má v trestnom práve význam nielen formálny, ale aj materiálny, keďže signalizuje určitý stupeň sebareflexie páchatel'a a potenciál jeho nápravy, a preto ju zákonodarca výslovne zaraďuje medzi okolnosti zmierňujúce trestnú zodpovednosť. Odvolací súd ju preto plne zohľadnil pri individualizácii trestu, a to nielen v rámci určenia jeho konkrétnej výmery v hraniciach zákonnej sadzby upravenej podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona (pôvodne 2 až 8 rokov, po úprave 4 až 8 rokov), ale aj prostredníctvom jej mimoriadneho zníženia a následnej aplikácie ustanovenia § 39 ods. 5 Trestného zákona na spodnú hranicu 2 roky a 8 mesiacov (zníženie spodnej hranice 4 rokov o 1/3).

Odvolací súd však zároveň zdôrazňuje, že význam tejto poľahčujúcej okolnosti nemožno absolutizovať a vytrhávať ju z celkového kontextu hodnotenia osoby páchatel'a a okolností prípadu. V súlade so zásadou individualizácie trestu je potrebné všetky relevantné okolnosti posudzovať vo vzájomnej súvislosti a v ich komplexe. V danom prípade na strane obžalovanej výrazne prevažujú okolnosti svedčiacie o jej zvýšenej nebezpečnosti pre spoločnosť, najmä skutočnosť, že ide o osobu opakovane súdne trestanú, u ktorej predchádzajúci „podmienený“ trest zjavne nespĺnil svoj výchovný účel.

Osobitne závažnou okolnosťou je, že obžalovaná sa dopustila posudzovaného zločinu po tom, čo už bola právoplatne odsúdená za zločin lúpeže, teda za násilnú trestnú činnosť. Táto skutočnosť významne zvyšuje stupeň jej zavinenia a zároveň oslabuje dôveru v jej schopnosť viesť riadny život bez ďalšieho zásahu trestného práva. Z hľadiska teórie trestania ide o situáciu, kedy doterajšie prostriedky individuálnej prevencie zlyhali, a preto je potrebné pristúpiť k prísnejšiemu, represívnemu zásahu.

Odvolací súd v tejto súvislosti považuje dokonca za irelevantné, či sa obžalovaná dopustila tejto trestnej činnosti v období plynutia skúšobnej doby predchádzajúceho odsúdenia alebo by sa ho dopustila až po jej uplynutí. Hoci táto okolnosť môže mať význam z hľadiska aplikácie niektorých zákonných ustanovení, z pohľadu celkového hodnotenia osoby páchatel'ky a potreby ochrany spoločnosti nemá rozhodujúci význam. Podstatné je, že obžalovaná napriek predchádzajúcemu odsúdeniu za závažný trestný čin nezmenila svoje správanie a opätovne sa dopustila úmyselnej trestnej činnosti, čo svedčí o jej trvalej náchylnosti porušovať právny poriadok.

Za tejto situácie odvolací súd dospel k záveru, že uloženie iného než nepodmienečného trestu odňatia slobody by bolo v rozpore s účelom trestu podľa § 34 Trestného zákona. Okresným súdom uložený podmienečný trest v danom prípade bol nie len nezákonný z hľadiska ukladania trestných sankcií, ale nebol ani spôsobilý zabezpečiť ochranu spoločnosti a dosiahnuť nápravu obžalovanej, keďže predchádzajúca miernejšia sankcia tento účel zjavne nenaplnila. Nepodmienečný trest odňatia slobody tak predstavuje nevyhnutný prostriedok represie, ale aj poslednú možnosť efektívneho pôsobenia na obžalovanú v smere jej resocializácie.

Odvolací súd preto napriek existencii poľahčujúcej okolnosti dospel k záveru, že jej význam je v tomto prípade limitovaný a neprevažuje nad ostatnými okolnosťami prípadu, ktoré jednoznačne odôvodňujú uloženie represívneho trestu.

Vzhľadom na existenciu viacčinného súbehu bolo potrebné uložiť obžalovanej súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, pričom odvolací súd zároveň postupoval podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona a zrušil výrok o treste skoršieho rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 23T/20/2023, zo dňa 31.10.2023, právoplatným dňa 31.10.2023, za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., ktorým jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov roka, ktorého výkon jej bol podmienečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov. Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. bola obžalovanej bola uložená povinnosť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností zaplatiť k rukám poškodeného - oprávneného I. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. J. XXXX/XX, C. D. zameškané výživné v sume 1.150,- Eur, ako aj všetky rozhodnutia naň nadväzujúce, ktoré stratili podklad.

Pri určení konkrétnej výmery trestu odvolací súd prihliadol na možnosť mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona, pričom dospel k záveru, že uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 2 rokov a 8 mesiacov (na samej spodnej hranici mimoriadne zníženej trestnej sadzby po jej zákonnej úprave v zmysle § 38 ods.3 Tr. zákona) predstavuje trest zákonný, primeraný a spravodlivý, ktorý zodpovedá všetkým kritériám vyplývajúcim z účelu trestu.

Takto uložený trest spĺňa požiadavky individuálnej prevencie, keďže vytvára podmienky na nápravu obžalovanej, a zároveň plní aj funkciu generálnej prevencie tým, že vysielala jasný signál o neprípustnosti obdobného konania. Zároveň ide o trest proporcionálny, ktorý primerane reflektuje závažnosť spáchaného činu a osobu páchatelky.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý výrok o treste zrušil a rozhodol tak, že obžalovanej uložil súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v primeranej výmere so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia postupom podľa § 48 ods.2 písm. a) Tr. zákona.

Na záver odvolací súd uvádza, že pri formulácii výroku o treste a jeho právneho základu pristúpil k viacerým korekciám, ktoré vyplývajú z ustálenej súdnej praxe a teórie trestného práva.

V prvom rade odvolací súd nepovažoval za správne, aby bola v rámci hodnotenia okolností významných pre ukládanie trestu zohľadnená aj príťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, spočívajúca v tom, že obžalovaná spáchala viac trestných činov. V posudzovanom prípade totiž odvolací súd postupoval podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, teda ukladal súhrnný trest za viacčinný súbeh trestných činov z ktorých jeden je zločin. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je prípustné, aby tá istá skutočnosť – existencia viac trestných činov – bola súčasne zohľadnená ako dôvod pre uloženie prísnejšieho trestu v rámci asperačnej zásady a zároveň ako príťažujúca okolnosť. Takýto postup by viedol k neprípustnému dvojitému pričítaniu tej istej skutočnosti v neprospech páchatel'a (tzv. zásada „ne bis in idem“), ktorá je v rozpore so zásadou spravodlivého ukladania trestu a judikatúrne ustáleným výkladom trestného práva (v danej súvislosti viď. bod 1. Zbierky stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR č. 1/2011).

Odvolací súd preto uvedenú príťažujúcu okolnosť z právneho hodnotenia vypustil, keďže jej zohľadnenie by bolo duplicitné a v rozpore s vyššie uvedenými zásadami.

Rovnako odvolací súd upravil aj slovné vyjadrenie výroku o treste, keď vypustil formuláciu, že ide súčasne o „úhrnný i súhrnný trest“. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tieto pojmy označujú rozdielne právne inštitúty, ktoré nemožno kumulatívne aplikovať v jednom

výroku. V prípade viacčinného súbehu, ak už existuje právoplatné odsúdenie za niektorý zo zbíhajúcich sa trestných činov, ukladá sa výlučne súhrnný trest podľa § 42 Trestného zákona v spojení s § 41 ods.1 príp. ods.2 Tr. zákona, pričom použitie pojmu úhrnný trest je v takom prípade nadbytočné a nesprávne. Ide o terminologickú, ale aj obsahovú presnosť výroku, ktorá musí byť zachovaná (v danej súvislosti vid. bod 7. Zbierky stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR č. 1/2013).

Odvolací súd zároveň z výroku o treste vypustil aj odkaz na § 207 ods. 1 Trestného zákona. V zmysle zásad ukladania trestu pri súbehu trestných činov sa totiž vždy vychádza z ustanovenia, ktoré upravuje prísnejšiu trestnú sadzbu, pričom menej prísne ustanovenie sa vo výroku o treste osobitne neuvádza. Tento postup zodpovedá nielen zákonnej úprave, ale aj ustálenej judikatúre, podľa ktorej je rozhodujúce, aby uložený trest reflektoval najprísnejšie trestný čin, ktorý je predmetom súbehu. V danom prípade ide o zločin prevádzachstva podľa § 356 Trestného zákona, ktorý má prísnejšiu trestnú sadzbu než prečin zanedbania povinnej výživy, a preto je jediným relevantným ustanovením pre určenie druhu a výmery trestu.

Uvedené závery sú v súlade s teóriou trestného práva, podľa ktorej má byť trest ukladán tak, aby nedochádzalo k duplicitnému hodnoteniu tej istej skutočnosti, aby bol výrok o treste presný a zrozumiteľný a aby pri súbehu trestnej činnosti reflektoval najzávažnejší trestný čin, ktorý je predmetom rozhodovania. Odvolací súd preto pristúpil k procesnej úprave vo výroku o treste spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu aj ustálenej rozhodovacej praxi súdov.

Na základe vyššie uvedených úvah odvolací súd preto zrušil celý výrok o treste a spôsobe jeho výkonu postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/, ods.2 Trestného poriadku a sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.